

Arrest

nr. 64 341 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHOUI, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BATTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse tamil afkomstig uit Kodikamam, Sri Lanka. Van 1996 tot 1999 leefde u in Vanni als ontheemde. De rest van uw leven woonde u in Kodikamam, samen met uw familie. U studeerde van 1995 tot eind 2007. Op school was u de leider van de studentenvereniging. Tot 2006 organiseerde u jaarlijks de heldendag van de Tamil Tijgers (LTTE) op 6 juni. In 2004 plakete u voor de Tamil National Alliance (TNA) posters tijdens de verkiezingscampagne. Van 2005 tot 2008 had u contacten met LTTE-leden die in het huis van uw oom verbleven. U haalde voedselpakketten en u hield de wacht aan overwegen voor hen. Op 3 januari 2008 werden er in de woning van uw oom enkele LTTE-leden aangehouden. Twee dagen later, op 5 januari 2008, kwam het leger langs uw

ouderlijk huis en u werd gearresteerd. U werd naar een inlichtingenkamp gebracht in Kadikamam. Daar werd u verhoord en geslagen. U verbleef twee dagen in dit kamp en werd dan vrijgelaten. Vanaf toen moest u zich elke ochtend om 8u30 aanmelden bij het kamp. Uw nicht, de dochter van uw oom, onderging hetzelfde lot. Op 1 februari 2008 werd uw nicht doodgeschoten wanneer ze zich aanmeldde. Uit angst vluchtte u op 3 februari 2008, samen met uw vader, van Kodikamam naar Jaffna. Een vriend van uw vader regelde een plaats voor u op een boot richting Trincomalee. Deze vriend was een lid van de Eelam People's Democratic Party (EPDP). U werd gedurende de reis begeleid door een lid van de EPDP. Op 5 februari 2008 nam u de boot van Jaffna naar Trincomalee. Vanuit Trincomalee nam u de bus richting Colombo. Onderweg naar Colombo passeerde u een controlepost, maar uw identiteitskaart werd niet gecontroleerd. Op 15 februari 2008 nam u het vliegtuig vanuit Colombo richting Dubai. U reisde met een vals Indisch paspoort samen met een reisagent. Van Dubai reisde u door naar Zuid-Afrika. U verbleef in Zuid-Afrika van 16 februari 2008 tot 11 juli 2010. In Zuid-Afrika kwam u slechts een tiental keer buiten. De reisagent kwam op regelmatige tijdstippen langs om u te bevoorraden. Vanuit Zuid-Afrika trok u met het vliegtuig richting een onbekende bestemming. U reisde met een vals paspoort. Vanuit die onbekende bestemming reisde u nog zeven à acht uur met de auto vooraleer u aankwam in België. Op 12 juli 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een certificaat van schoolverlaten voor, evenals een examen resultaat, drie foto's, recente krantenberichten, de geboorteakte van uzelf, uw moeder, uw vader, uw broer, uw oom langs vaderszijde, uw oom langs moederszijde, uw neven en uw nicht, een overlijdensakte van uw nicht en van uw oom langs vaderszijde, een getuigenis van uw vader bij de rechtbank over de dood van uw nicht, krantenartikels over de dood van uw nicht, de aangifte van de verdwijning van uw neef bij humanitaire instellingen, krantenartikels over de verdwijning van uw neef, een Rode Kruis attest over het bezoek van het Rode Kruis aan uw neef in de gevangenis, een bewijs van detentie van uw neef, documenten betreffende de asielaanvraag van uw broer in Australië en een aangifte van uw broer bij het UNHCR in Indonesië.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE (zie bijlage UNHCR guidelines). De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingen kampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE worden in 'High Security Camps' vastgehouden. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. U weet het Commissariaat Generaal (CGVS) niet te overtuigen van het belang van uw banden met de LTTE. Ten eerste kan u op geen enkel moment hard maken dat u belangrijke banden had met de LTTE. U verklaart dat u enkel de volgende activiteiten uitvoerde voor de LTTE: u organiseerde jaarlijks een LTTE-feestdag als leider van de lokale studentenvereniging, u haalde voedselpakketten af voor de LTTE en u hield de wacht bij oversteekplaatsen en controleposten van het leger (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U bevestigt dit later tijdens het interview nog eens (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Deze daden van "burgerlijke gehoorzaamheid" onder druk van de LTTE waren tijdens de oorlog een algemeen fenomeen binnen de Tamil bevolking. Bovendien voerde u deze taken uit in het district Jaffna, een gebied dat al sinds 1995 onder controle stond van het leger, een gebied waar de LTTE niet meer actief was en geen belangrijke of structurele activiteiten had.

Ten tweede wordt uw profiel verzwakt door enkele elementen uit uw relaas. U verklaart dat u werd gearresteerd door het leger en dat u al na twee dagen opnieuw werd vrijgelaten (zie

gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is weinig waarschijnlijk dat het leger u in volle oorlogstijden na twee dagen zou vrij laten indien u in de ogen van het leger echt belangrijk zou worden geacht binnen de LTTE. U verklaart ook dat u van Jaffna naar Colombo reisde onder begeleiding van een lid van de EPDP (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is weinig waarschijnlijk dat de EPDP, die aan de kant stond van het leger, iemand met belangrijke LTTE-banden zou helpen vluchten. Zeker in tijden van oorlog is dit onwaarschijnlijk (zie bijlage over relatie tussen EPDP en LTTE). Het feit dat u durfde te reizen met de EPDP, een tegenstander van de LTTE, stelt ook uw subjectieve vrees in vraag. Volgens uw verklaring reisde u bovendien met uw eigen identiteitskaart op zak (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is vreemd dat iemand die gezocht wordt of angst heeft om gevonden te worden in tijden van oorlog durft reizen met zijn eigen identiteitskaart, wetende dat er zich over het ganse land controleposten bevinden. U legt geen enkel bewijs voor dat bovenstaande elementen weerlegt.

Wanneer u gevraagd wordt naar uw kennis van de huidige situatie in Sri Lanka uit u uw vrees over teruggekeerde asielzoekers die zwaar worden aangepakt. Uit de informatie die het CGVS bezit blijkt dat deze bewering onterecht is. Asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka worden hooguit enkele uren ondervraagd. Men moet als asielzoeker al een zeer hoog LTTE-profiel hebben vooraleer er zich problemen voordoen bij terugkeer (zie bijlage over terugkeer van Tamil asielzoekers).

Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. De meerderheid van de documenten bewijst enkel de situatie van uw familieleden. De documenten die betrekking hebben op u bewijzen enkel wie u bent, uw lidmaatschap van de studentenvereniging en uw deelname aan Tamil feestelijkheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van art.1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullende protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van art. 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker stelt dat hij een belangrijke band had met de LTTE en derhalve vreest voor vervolging in geval van terugkeer naar Sri Lanka. Meer bepaald stelt verzoeker dat hij de volgende activiteiten uitvoerde voor de LTTE: hij organiseerde jaarlijks tot 2006 een LTTE-feestdag en was leider van de lokale studentenvereniging, hij haalde voedselpakketten af voor de LTTE en hield de wacht bij oversteekplaatsen en controleposten van het leger. Van 2005 tot 2008 had hij contacten met LTTE leden bij zijn oom, wiens dochter tot 2004 een LTTE lid was. Voor de T.N.A., een Tamilpartij, plakte hij affiches tijdens de verkiezingskampanje van 2004. Verzoeker stelt dat hij van 1995 tot 2007 leider was van de studentenvereniging op zijn school.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing verwijst naar de *'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka'* van juli 2010 en stelt: *"Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale beschermingen."* De bestreden beslissing stelt dat er sprake moet zijn van belangrijke banden met de LTTE en met betrekking tot de huidige situatie in en terugkeer naar Sri Lanka: *"Asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka worden hooguit enkele uren ondervraagd. Men moet als asielzoeker al een zeer hoog LTTE-profiel hebben vooraleer er zich problemen voordoen bij terugkeer (zie bijlage over terugkeer van Tamil asielzoekers)."*

In dezelfde zin heeft het Europees Hof voor de Rechten van de mens in zijn arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na het arrest NA. v. the United Kingdom van 17 juli 2008 en in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 36-66). Het Hof stelt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigt het standpunt ingenomen in het arrest N.A. t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (§ 129-130), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen (NA. v. the United Kingdom, § 130) en rekening houdend met verhoogde veiligheidsmaatregelen die ingesteld zouden kunnen worden omwille van een wijziging van de algemene situatie in Sri Lanka (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 94).

Het Hof vermeldt de volgende niet exhaustieve lijst van risicofactoren: een vroegere vermelding als vermoede of effectief LTTE-lid; een vroegere strafrechtelijke vermelding of hangend aanhoudingsbevel; het schenden van een vrijlating op borgtocht of ontsnapping uit detentie; het ondertekend hebben van een bekentenis of gelijkaardig document; de vraag door de veiligheidsdiensten om informant te worden; de aanwezigheid van littekens; de terugkeer uit London of andere centra waar geld voor de LTTE verzameld wordt; illegale uitreis uit Sri Lanka; het gebrek aan identiteitskaart of een ander identiteitsdocument; een asielaanvraag in het buitenland en het hebben van familieleden bij de LTTE.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij van 1995 tot 2007 leider was van de studentenvereniging op zijn school. Verzoeker is in 1989 geboren en het is weinig aannemelijk dat hij

vanaf zijn zesjarige leeftijd leider was van de studentenvereniging op zijn school. Hij maakt niet aannemelijk dat hij jaarlijks een LTTE-feestdag organiseerde. Uit de foto's blijkt dat verzoeker samen met vele andere personen deelnam aan een dergelijke feestdag en dat hij op school van een parlamentslid een prijs ontving. Hieruit blijkt niet dat hij een organisatorische rol vervulde of leider was van de studentenvereniging. Dit blijkt ook niet uit het neergelegde certificaat van schoolverlaten of schoolrapport.

De bestreden beslissing stelt: *“Deze daden van “burgerlijke gehoorzaamheid” onder druk van de LTTE waren tijdens de oorlog een algemeen fenomeen binnen de Tamil bevolking. Bovendien voerde u deze taken uit in het district Jaffna, een gebied dat al sinds 1995 onder controle stond van het leger, een gebied waar de LTTE niet meer actief was en geen belangrijke of structurele activiteiten had.” ...*

“U verklaart dat u werd gearresteerd door het leger en dat u al na twee dagen opnieuw werd vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is weinig waarschijnlijk dat het leger u in volle oorlogstijden na twee dagen zou vrij laten indien u in de ogen van het leger echt belangrijk zou worden geacht binnen de LTTE.”

Terecht wijst de bestreden beslissing dat uit de door verzoeker aangehaalde kortstondige arrestatie van verzoeker door het leger in volle oorlogstijd blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij beschouwd werd als iemand met belangrijke banden en activiteiten voor de LTTE. Verzoeker stelt dat hij door de inlichtingendienst ondervraagd werd over zijn banden met en activiteiten voor de LTTE, hij stelde hij die Tijgers alleen in de woning van zijn oom zag en zij geloofden hem niet. Volgens verzoeker geloofden zij hem niet, maar werd hij toch vrijgelaten, weliswaar met een dagelijkse meldingsplicht (gehoorverslag, stuk 3, p. 6).

Daarenboven bewijst verzoeker zijn arrestatie in 2008 niet, in tegenstelling tot de bewijzen die hij neerlegt in verband met bepaalde familieleden.

De doding van zijn nicht in 2008 is geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging van verzoeker. De verklaring van verzoeker dat zij als voormalige majoor bij de LTTE in volle oorlog na twee dagen werd vrijgelaten overtuigt niet. Ook zijn nicht zou in volle oorlog na twee dagen vrijgelaten zijn. Verzoeker maakt de belangrijke functie van zijn nicht binnen de LTTE niet aannemelijk.

Verzoeker stelt dat zijn broer asiel verleend werd op grond van dezelfde problemen als hij inroept. Dit blijkt niet uit de neergelegde stukken. De broer van verzoeker verliet Sri Lanka voor het einde van de oorlog, meer bepaald voor 24 mei 2006 (datum van aankomst in Indonesië, stuk 13). Zijn broer werd volgens diens verklaringen (stuk 12) in 1999 mishandeld door het leger, gearresteerd in 2003 na een bomaanval en vluchtte nadat in 2006 zijn neef tijdens een festival samen met zeven vrienden doodgeschoten werd door het leger. Dit is geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker maakt niet aannemelijk –zoals gesteld in de bestreden beslissing- dat de overige documenten met betrekking tot zijn familieleden het bewijs zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit motief van de bestreden beslissing wordt door verzoeker niet *in concreto* betwist. De Raad stelt ook vast dat voormelde documenten dateren van 2006 tot 2008 en dat de situatie in Sri Lanka na het beëindigen van de oorlog aanzienlijk verbeterd is.

De vlucht van verzoeker naar Colombo begeleid door een lid van de EPDP en met de medewerking van een ander lid, aan wie zijn vader over de problemen van verzoeker vertelde, is niet overtuigend indien verzoeker verdacht werd van betekenisvolle banden met de LTTE, ook al zou hier veel geld voor betaald zijn. Dit zou gebeurd zijn in volle oorlog. De EPDP militie bestond uit Tamils die samenwerkten met het Sri Lankaanse leger tegen de LTTE en zijn leden en sympathisanten (Landeninformatie, stuk 2, relatie tussen EPDP en LTTE). Minstens is dit een aanwijzing dat verzoeker niet beschouwd werd als een persoon met betekenisvolle banden met de LTTE.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken in de zin dat hij betekenisvolle banden had met de LTTE of zou beantwoorden aan de cumulatieve risicofactoren die een gegronde vrees voor vervolging of reële risico op ernstige schade aannemelijk maken. Bepaalde familieleden van verzoeker hebben te lijden gehad tijdens de oorlog in Sri Lanka, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de huidige situatie dit het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging of reële risico op ernstige schade. Verzoeker kan zich derhalve ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede en derde middel klaagt verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Door de weigering van de erkenning als vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus verplicht verzoeker de facto terug te keren naar zijn land van herkomst waar hij gevaar loopt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, houdt in tegenstelling tot wat verzoeker stelt geen verwijderingsmaatregel in of de beoordeling van dergelijke maatregel. Het tweede en derde middel is niet gegrond.

2.3. In een vierde middel klaagt verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verweerder antwoordt terecht dat verzoekers stelling als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS